

Arrest

nr. 116 818 van 13 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 maart 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 21 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die *loco* advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 oktober 2009 dienen verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 11 juli 2011 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigt deze weigeringsbeslissing op 28 oktober 2011 bij arrest nr. X.

1.2. Op 25 mei 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 16 september 2010 ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 21 oktober 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 11 maart 2013 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing genomen waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Verzoekers werden hiervan in kennis gesteld op 22 maart 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkenen sinds 05.10.2009 in België zouden verblijven; zij zouden wensen te wijzen op hun integratie in België; zij de nodige lessen maatschappelijke oriëntatie en integratie zouden hebben gevolgd en zij Nederlandse lessen zouden hebben gevolgd en betrokkenen een attest cursus maatschappelijke oriëntatie voorleggen en Dhr. A.A. een deelcertificaat van de module dd. 06.06.2011, dd. 18.01.2012 en dd. 06.06.2012 en een certificaat van de opleiding dd. 06.06.2011 voorlegt en Mevr. K.A. een deelcertificaat van de module dd. 09.03.2012 voorlegt en Dhr. A.A. een attest van tewerkstelling als vrijwilliger dd. 04.11.2011, een arbeidsovereenkomst arbeider bepaalde duur GECO dd. 23.05.2012, een certificaat basiscursus pc dd. 20.04.2012 en een getuigschrift van de opleiding 'vervolmaking basistechnieken mechanica, basis planlezen mechanica, initiatie meettechniek mechanica' dd. 22.06.2012 aan het dossier toevoegt, zijn niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan.

Het is normaal dat betrokkenen, in afwachting van hun asielpprocedure en in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag artikel 9ter, hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten. Betrokkenen hebben er zelf voor gekozen om een aanvraag artikel 9ter in te dienen. Het loutere gegeven dat betrokkenen in afwachting van een uitspraak in het kader van hun aanvraag 9ter tijdelijk op het grondgebied mogen verblijven en zij zich verder zouden geïntegreerd hebben, opent niet de facto recht op verblijf in het kader van de aanvraag artikel 9bis.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 06.10.2009, werd afgesloten op 28.10.2011 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan twee jaar - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is en dat betrokkenen sinds 16.09.2010 in het bezit zijn van een medisch Ai, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij afkomstig zouden zijn uit Kaboel en dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst onvermijdelijk zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, rekening houdend met de humanitaire crisis ter plaatse. De kinderen van betrokkenen zouden een groot risico lopen als ze zouden proberen naar school te gaan, zelfs in Kaboel. Er zou specifieke aandacht moeten zijn voor de situatie van minderjarige kinderen. Voor de jongste dochter van betrokkenen zou kunnen gesteld worden dat zij zeker verwesterd zal zijn, aangezien zij niet eens in Afghanistan geboren is, maar in Griekenland. Betrokkenen zouden tot een kwetsbare groep behoren gezien hun zodanige persoonlijke of specifieke situatie en zij zouden niet terugkunnen naar hun land

van herkomst. Betrokkenen verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan en beroepen zich op rapporten van het UNHCR, op artikels van Amnesty International, de VN, reisadvies Buitenlandse Zaken, een Nederlands ambtsbericht en op andere artikels en zij leggen een artikel van het UNHCR 2011 voor. Zij leggen evenwel geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen in het bezit zijn van een medisch Ai en dat zij het land niet dienen te verlaten. Betrokkenen beroepen zich op het EVRM, en meer bepaald op artikel 3EVRM.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden. Bovendien staan betrokkenen onder medisch Ai en dienen ze het land niet te verlaten.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

1. Wat betreft de ontvankelijkheid: buitengewone omstandigheden zijn bewezen

Dat de buitengewone omstandigheden welke werden aangevoerd door de DVZ als bewezen worden geacht.

Dat derhalve aangenomen wordt dat het voor verzoekers buitengewoon moeilijk is om zich te begeven naar hun land van herkomst te gaan om aldaar de aanvraag in te dienen.

Dat de Raad van State uitdrukkelijk stelde in het vernietigingsarrest met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009 dat het volgende stelt:

Overwegende dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland; dat op dit principe drie uitzonderingen bestaan: de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid)/ wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft (artikel 9bis) en de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte kan onder welbepaalde voorwaarden een machtiging tot verblijf aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde (artikel 9ter); dat in casu enkel de tweede uitzondering aan de orde is en meer bepaald het begrip "buitengewone omstandigheden" dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd; dat de "buitengewone omstandigheden" in het oude artikel 9, derde lid/ van de Vreemdelingenwet, er niet toe strekten te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend/ maar er toe strekten te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend; dat "buitengewone omstandigheden", in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met

toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat a/s typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst; moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip "buitengewone omstandigheden"; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer a/s van de Senaat a/s volgt toelichtte:

"Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan invoeren. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken."; (Pari. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Pari. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5- 6.) dat trouwens het begrip "buitengewone omstandigheden" nog verder beperkt wordt door artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet a/s buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was "opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen" (Memorie van toelichting, Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); dat ook nâ de wetswijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S 4 juli 2007)); dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, a/s buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze a/s dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend; dat aldus het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen; dat de bestreden instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van verzoekers als parlementsleden; dat de bestreden instructie is genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet; dat het tweede middel in die mate gegrond is; "

Dat derhalve uit dit uittreksel uit het arrest blijkt dat de buitengewone omstandigheden enkel kunnen worden aanvaard voor zover het gaat om buitengewone omstandigheden waarvan de Raad van State stelt dat het buitengewone omstandigheden kunnen zijn.

Dat verzoekers zich derhalve de vraag stellen waarom aanvaard wordt dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en bijkomend en meer belangrijk waarom deze buitengewone omstandigheden niet voldoende zijn ter staving van de gegrondheid van de aanvraag.

Bezwaarlijk kan men het argument dat er juist voor zorgt dat verzoekers hun aanvraag kunnen indienen bij de Burgemeester en dus niet naar het buitenland dienen te gaan niet opnemen in de beoordeling van de gegrondheid.

Immers zulks zou automatisch leiden tot een niet afdoende motivering, namelijk een motivering die bij de beoordeling van de gegrondheid geen rekening houdt met de beoordeling van de ontvankelijkheid. Dat in die zin ook al rechtspraak werd ontwikkeld door zowel de RW als de Raad van State.

Dat derhalve geconcludeerd dient te worden dat de motivering van de bestreden beslissing minstens niet afdoende is gemotiveerd daar er geen rekening gehouden wordt met de elementen welke hebben gemaakt dat de buitengewone omstandigheden aanvaard worden.

Met betrekking tot de situatie in Afghanistan en de zogenaamde 'onpersoonlijke bewijzen van oorlog en humanitaire crisis'

Verzoekers zijn verbolgen over de motivering van verweerster, die stelt dat zij geen 'persoonlijk bewijs' voorleggen om hun bewering te staven.

Verweerster voegt hiermee een critérium toe aan de wet. Het is absoluut niet vereist om 'persoonlijke' bewijzen voor te leggen, wat dat ook zou mogen betekenen.

Verzoekers hebben afdoende aangetoond dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevinden. De motivering is contra legem in de zin dat men weigert rekening te houden met de prangende humanitaire situatie, in het bijzonder voor vrouwen en kinderen en de vereiste oplegt dat er persoonlijke bewijzen zouden moeten zijn.

Bedoelt men dat verzoekster moet bewijzen dat zij vrouw is? Dat bewijs ligt voor in haar identiteitsstuk. Aangezien men niet kan ontkennen dat vrouwen als groep gediscrimineerd worden in Afghanistan, is er tenminste een begin van bewijs dat dit voor verzoekster ook zo is.

De motivering die persoonlijke bewijzen vereist, is contra legem.

Met betrekking tot de kinderen

Met betrekking tot de kinderen is verweerster zeer summier in haar motivering. Zo hebben verzoekers in het verzoekschrift aangehaald dat een verblijf noodzakelijk is in het belang van de kinderen.

De bewijzen over de onmenselijke situatie voor kinderen in Afghanistan zijn bij het verzoekschrift gevoegd.

De kans dat de kinderen van verzoekers nog naar school zullen kunnen gaan in Afghanistan is zeer klein. Zeker wat betreft de dochter van verzoekers.

Verweerster weet dat de kinderen van verzoekers minderjarig zijn. De bewijzen (persoonlijke bewijzen zelfs) daarvan liggen voor.

Er is geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Er is op dit punt niet voldoende gemotiveerd.

Met betrekking tot verzoekster

Verweerster weet, en ontkent niet dat verzoekster een vrouw is.

Bij het verzoekschrift werden voldoende bewijzen gevoegd over de onmenselijke behandeling en structurele discriminatie van alle vrouwen in Afghanistan.

Desondanks wordt hierover geen woord gezegd in de bestreden beslissing.

Het feit dat verweerster geen rekening houdt met de bijzondere situatie van de vrouw in Afghanistan, maakt een indirecte discriminatie uit.

De Antidiscriminatiewet definieert discriminatie als volgt:

Art. 2. § 1. Er is sprake van directe discriminatie indien een verschil in behandeling dat niet objectief en redelijkerwijze wordt gerechtvaardigd, rechtstreeks gebaseerd is op het geslacht, een zogenaamd ras, de huidskleur, de afkomst, de nationale of etnische afstamming, seksuele geaardheid, de burgerlijke staat, de geboorte, het fortuin, de leeftijd, het geloof of de levensbeschouwing, de huidige of toekomstige gezondheidstoestand, een handicap of een fysieke eigenschap.

§ 2. Er is sprake van indirecte discriminatie wanneer een ogenschijnlijk neutrale bepaling, maatstaf of handelwijze als dusdanig een schadelijke weerslag heeft op personen op wie een van de in § 1 genoemde discriminatiegronden van toepassing is, tenzij die bepaling, maatstaf of handelwijze objectief en redelijkerwijze wordt gerechtvaardigd.

De bestreden beslissing bevat ogenschijnlijk neutrale bepalingen, die een schadelijke weerslag heeft op vrouwen. Met name wordt er geen rekening gehouden met de bijzondere positie van de Afghaanse vrouw.

Een terugkeer naar Afghanistan heeft voor een vrouw een heel andere betekenis dan voor een man, omwille van haar positie als minderwaardig persoon in de Afghaanse maatschappij.

Hoewel deze positie werd ingeroepen in het verzoekschrift, maakt men er in de bestreden beslissing geen woord aan vuil.

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan men niet afleiden de beslissing eveneens van toepassing is op een vrouw.

Discriminatie - ook indirecte - is een misdrijf en dus tegen de openbare orde. De bestreden beslissing is om deze reden onwettig."

3.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste middel stellen verzoekers een schending voor van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betogen dat de buitengewone omstandigheden als bewezen werden geacht en dat aangenomen werd dat het voor hen buitengewoon moeilijk is om zich te begeven naar hun land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen. Ze stellen zich vraag waarom de buitengewone omstandigheden niet voldoende zijn ter staving van de gegrondheid van de aanvraag. Volgens hen is het geenszins vereist door de wet om 'persoonlijke bewijzen' voor te leggen van hun vrees met betrekking tot de oorlog en de humanitaire crisis in het herkomstland. De motivering in de beslissing zou summier zijn m.b.t. de kinderen en verzoekers menen dat de kans dat zij nog naar school zullen kunnen gaan in Afghanistan zeer klein is. Bij hun verzoekschrift zouden ze voldoende bewijzen hebben voorgelegd over de onmenselijke behandeling en structurele discriminatie van alle vrouwen in Afghanistan.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er wordt ook gesteld dat niet langer op de vernietigde instructie van 19 juli 2009 beroep kan worden gedaan, dat geen schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangetoond, dat hun lange verblijf niet voldoende is om een verblijfsregularisatie toe te staan en dat het loutere feit dat verzoekers, in afwachting van een beslissing inzake hun ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, tijdelijk op het grondgebied mogen blijven evenmin het recht op verblijf opent. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekers neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te

rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekers. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris bijgevolg over een ruime appreciatiebevoegdheid. In casu werd de gegrondheid van de aanvraag beoordeeld.

"In het administratief dossier is geen afzonderlijke beslissing betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag terug te vinden zodat ook niet met zekerheid kan worden gesteld dat de buitengewone omstandigheden die door verzoekers werden ingeroepen, werden aanvaard. Hoe dan ook kan een onregelmatigheid van de beslissing houdende de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, niet leiden tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing die duidelijk enkel de gegrondheid van de aanvraag betreft. Elke conclusie die verzoekers trekken uit de niet gekende ontvankelijkheidsbeslissing is puur hypothetisch." (cfr. RW, Arrest nr. 98.768, d.d. 13 maart 2013)

"Waar verzoekers menen dat de verwerende partij toezeggingen heeft gedaan door eerst de aanvraag ontvankelijk te verklaren en dus te aanvaarden dat het buitengewoon moeilijk is de aanvraag in het land van herkomst te doen en nu bij de weigering ten gronde op die toezeggingen zou terugkomen, moet erop gewezen worden dat de ontvankelijkheidsfase en gegrondheidsfase binnen de procédure verschillend zijn en dat daargelaten de vraag of een argument dat er op zou wijzen dat het buitengewoon moeilijk is om de aanvraag in het buitenland in te dienen, noodzakelijkerwijs ook meteen een absolute voorwaarde moet zijn om een verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te machtigen, kan zoals supra werd aangegeven, niet aangenomen worden dat de enige grond die als buitengewone omstandigheid zou aangehaald zijn dezelfde was als degene die als argument ten gronde werd voorgelegd zodat uit de ontvankelijkheidsverklaring niet automatisch een gegrondheid van de aanvraag kon verwacht worden (RW, Arrest nr. 98.768, d.d. 13 maart 2013)

Verzoekers laten na aan te tonen dat de verwerende partij in casu willekeurig te werk is gegaan.

Waar verzoekers een schending opwerpen van artikel 3 EVRM, dient erop gewezen te worden dat zij geenszins het grondgebied dienen te verlaten gelet op het feit dat zij in het bezit zijn van een AI. Een schending van artikel 3 EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

In ieder geval vervolgt de verwerende partij dat, om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoekers een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, rekening gehouden dient te worden met de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van verzoekers naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68.)

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van verzoekers betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Het is derhalve geenszins kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing gesteld werd dat het verzoekers, die verwijzen naar algemene rapporten, nalaten een persoonlijk risico te lopen en derhalve een schending van artikel 3 EVRM niet in concreto aannemelijk maken.

In tegenstelling tot wat verzoekers beweren werd er in de bestreden beslissing wel degelijk ingegaan op dat wat verzoekers hebben opgeworpen in hun aanvraag, waaronder de schoolgaande kinderen en de discriminatie van vrouwen. Het loutere feit dat verzoekers de mening zijn toegedaan dat dergelijke motivering niet voldoende is, is geenszins voldoende om tot een schending van de motiveringsplicht te besluiten.

Het eerste middel is niet ernstig."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet en wordt gesteld dat de aanvraag van verzoekers ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Er wordt ook gesteld dat niet langer op de vernietigde instructie van 19 juli 2009 beroep kan worden gedaan en dat geen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) wordt aangetoond, dat hun lange verblijf niet voldoende is om verblijfsregularisatie toe te staan en dat het loutere feit dat verzoekers, in afwachting van een beslissing inzake hun ingediende aanvraag om machtiging bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, tijdelijk op het grondgebied mogen blijven evenmin het recht op verblijf opent.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekers neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoekers zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekers voeren tevens een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die wetbepaling vormt waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.4. Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

3.5. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk

is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ...

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend, aldus de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.6. Verzoekers verwijzen naar het arrest van de Raad van State van 19 juli 2009 zoals hierboven uiteengezet. Verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij verwijzen naar het vernietigingsarrest van de Raad van State dat uitdrukkelijk te kennen geeft dat een aanvraag slechts ontvankelijk kan worden verklaard als er buitengewone omstandigheden zijn.

In casu beoordeelt de bestreden beslissing zowel de ontvankelijkheid als de gegrondheid van de aanvraag.

Verzoekers stellen zich de vraag waarom, enerzijds, wordt aanvaard dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en anderzijds, waarom deze buitengewone omstandigheden niet voldoende zijn ter staving van de gegrondheid van de aanvraag.

De Raad dient te benadrukken dat binnen het juridisch kader van de verblijfsprocedure inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de ontvankelijkheidsfase en de gegrondheidsfase noodzakelijkerwijze van elkaar te onderscheiden zijn en elk een verschillende beoordeling inhouden.

Dit betekent dat het ontvankelijk verklaren van een aanvraag niet noodzakelijk betekent dat die aanvraag ook gegrond wordt verklaard.

In andere woorden, het is puur juridisch mogelijk om enerzijds vast te stellen dat er bijzondere omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken, en, anderzijds, eveneens vast te stellen dat er geen redenen zijn om een verblijf van langer dan drie maanden te machtigen. Het gegeven dat in een concreet geval een aanvraag ontvankelijk doch wel ongegrond wordt verklaard is op zichzelf genomen niet steeds onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk. De specifieke omstandigheden van een concreet geval kunnen evenwel tot een andere beoordeling leiden.

3.7. In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd waarom de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard. Uit de stukken van het administratief dossier, met name een interne nota van 11 maart 2013, blijkt evenwel dat de ontvankelijkheid van de aanvraag enkel te wijten is aan het gegeven dat verzoekers onder "*medisch AI*" stonden op het moment van de bestreden beslissing. Het is derhalve niet onredelijk van de gemachtigde om uit dit gegeven te concluderen dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die het verzoekers buitengewoon moeilijk dan wel onmogelijk maken om terug te keren naar Afghanistan en daar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

De ontvankelijkheid van verzoekers' aanvraag houdt dus geen verband met de buitengewone omstandigheden die door verzoekers zelf werden ingeroepen in de aanvraag van 21 oktober 2011. Het betoog van verzoekers dat de door hen voorgehouden buitengewone omstandigheden werden bewezen, mist dus feitelijke grondslag, aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers' aanvraag ontvankelijk werd verklaard op basis van element, met name het "*medisch AI*", dat niet in de aanvraag van verzoekers als buitengewone omstandigheid naar voren werd geschoven.

3.8. De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekers. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet

bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.9. Verzoekers bekritisieren verder volgend onderdeel uit de motivering in de bestreden beslissing:

“Betrokkenen beweren dat zij afkomstig zouden zijn uit Kaboel en dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst onvermijdelijk zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, rekening houdend met de humanitaire crisis ter plaatse. De kinderen van betrokkenen zouden een groot risico lopen als ze zouden proberen naar school te gaan, zelfs in Kaboel. Er zou specifieke aandacht moeten zijn voor de situatie van minderjarige kinderen. Voor de jongste dochter van betrokkenen zou kunnen gesteld worden dat zij zeker verwesterd zal zijn, aangezien zij niet eens in Afghanistan geboren is, maar in Griekenland. Betrokkenen zouden tot een kwetsbare groep behoren gezien hun zodanige persoonlijke of specifieke situatie en zij zouden niet terugkunnen naar hun land van herkomst. Betrokkenen verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan en beroepen zich op rapporten van het UNHCR, op artikels van Amnesty International, de VN, reisadvies Buitenlandse Zaken, een Nederlands ambtsbericht en op andere artikels en zij leggen een artikel van het UNHCR 2011 voor. Zij leggen evenwel geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen in het bezit zijn van een medisch Ai en dat zij het land niet dienen te verlaten. Betrokkenen beroepen zich op het EVRM, en meer bepaald op artikel 3EVRM. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden. Bovendien staan betrokkenen onder medisch Ai en dienen ze het land niet te verlaten.”

3.10. Verzoekers houden voor dat zij hun vrees voor de situatie van hun kinderen in Afghanistan en hun verwesterde dochters wel voldoende op persoonlijke wijze hebben gestaafd.

De Raad stelt vast dat uit de aanvraag van 21 oktober 2013 blijkt dat verzoekers, in het gedeelte m.b.t. de “gegrondheid” ervan, betoogden zich in een prangende humanitaire situatie te bevinden zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is. Ze verduidelikten dat gedwongen terugkeer onmogelijk is daar dit een onmenselijke behandeling zou uitmaken en in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Verzoekers verwezen daarbij naar hun huidige situatie en de huidige situatie in Afghanistan zoals reeds uiteengezet in het gedeelte “ontvankelijkheid” van hun aanvraag, met name de verslechterde algemene veiligheidssituatie aldaar alsook de specifieke situatie voor minderjarige kinderen en de situatie voor verwesterde meisjes bij terugkeer naar Afghanistan.

Uit de aanvraag blijkt dus duidelijk dat de redenen voor een gegrondheidsverklaring van de aanvraag duidelijk verband hielden, zo niet samenvielen, met de aangehaalde buitengewone omstandigheden.

Evenwel, zoals reeds door de Raad aangegeven in punt 3.7., blijkt dat uit het administratief dossier dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard louter omwille van het feit dat verzoekers onder medisch Ai stonden.

3.11. Uit de aanvraag blijkt niettemin duidelijk dat de redenen voor een gegrondheidsverklaring van de aanvraag verband hielden, zo niet samenvielen, met de aangehaalde buitengewone omstandigheden. De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Afghanistan werd dus

duidelijk in verband gebracht met verslechterde algemene veiligheidssituatie aldaar alsook de specifieke situatie voor minderjarige kinderen en de situatie voor verwesterde meisjes bij terugkeer naar Afghanistan. De Raad dient dan ook te besluiten dat verzoekers zich in hun aanvraag niet hebben beperkt tot een *“loutere vermelding van artikel 3 EVRM”*.

Uit de aanvraag van 21 oktober 2013, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt verder dat verzoekers duidelijk hebben verwezen naar algemene rapporten m.b.t. de situatie van kinderen in Afghanistan, alsook Kaboel, waarbij zij stelden dat hun twee jongste minderjarige kinderen, die meisjes zijn, een groot risico zullen lopen als ze proberen naar school te gaan, zelfs in Kaboel.

Voorts hebben verzoekers verwezen naar algemene rapporten m.b.t. situatie van verwesterde meisjes in Afghanistan, waarbij zij stelden dat zeker hun jongste dochter als verwesterd moet worden beschouwd aangezien zij in Griekenland werd geboren.

Verzoekers hebben dus zowel concrete individuele als algemene omstandigheden die verband houden met hun vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM aangebracht als redenen voor de toekenning van een verblijf van meer dan drie maanden in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Algemene rapporten werden voorgelegd, de minderjarigheid van de kinderen was reeds aangetoond en uit de interne nota van 11 maart 2013 blijkt duidelijk dat de gemachtigde op de hoogte was van het gegeven een aantal van de minderjarige dochters van verzoekers school lopen.

In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld hebben verzoekers hun algemene beweringen m.b.t. de situatie van kinderen en verwesterde meisjes in Afghanistan gestaafd aan de hand van rapporten afkomstig van internationale organisaties, zoals UNHCR en Amnesty International, en nationale overheden, zoals België en Nederland, en toegepast op hun eigen situatie en van hun kinderen. Aldus werd een begin van bewijs voorgelegd door verzoekers zoals vereist in de rechtspraak van het EHRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de stellingname in de betreden beslissing dat het *“in casu (...) enkel bij een bewering blijft en dat dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3/ De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden”* niet strookt met de feitelijke gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de duidelijke link die door verzoekers in hun aanvraag wordt gelegd tussen hun persoonlijke situatie – onder meer het verwesterd zijn van de jongste dochter van verzoekers – met de algemene informatie uit rapporten van gezaghebbende internationale organisaties die over de situatie van verwesterde meisjes in Afghanistan handelt.

De Raad stelt dan ook vast dat de gemachtigde door te stellen dat de verzoekers bij beweringen blijven en dat de algemene informatie niet op de eigen situatie wordt betrokken, gelet op de concrete gegevens van het dossier, kennelijk niet is uitgegaan van juiste feitelijke gegevens, minstens dat zij deze gegevens niet correct heeft beoordeeld. Dienvolgens wordt een schending van de materiële motiveringsplicht vastgesteld.

Daargelaten de vraag of, rekening houdend met dit begin van bewijs, een reëel risico op blootstelling aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer in Afghanistan aannemelijk wordt gemaakt, en daargelaten de vraag of dit een voldoende reden is om een verblijf van langer dan drie maanden te machtigen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast de gemachtigde *in casu* niet deugdelijk heeft gemotiveerd omtrent de hierboven vermelde redenen voor de toekenning van een verblijf van meer dan drie maanden die verzoekers in hun aanvraag hebben uiteengezet

Het gegeven dat verzoekers op het moment van de bestreden beslissing in het bezit waren van een medisch AI, is in wezen een motief dat verband houdt met de ontvankelijkheid van de aanvraag, zoals bij nazicht van het administratief dossier werd vastgesteld.

Dit gegeven staat los van het gegrondheidsonderzoek en doet geen afbreuk aan het hierboven vastgestelde motiveringsgebrek.

Waar de verwerende partij verwijst naar een arrest van de Raad moet worden opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de verwerende partij niet

aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hen geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, zodat *in casu* dezelfde conclusie zou moeten worden getrokken.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste middel of van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 11 maart 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting opdertien januari tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES